

PETHES MÁRIA
A SZERELEM KOLDUSA

PETHES MÁRIA

A SZERELEM KOLDUSA

**A kötetben Péli Tamás 1985 és 1992 között
készült grafikái láthatók**

Kazincbarcika, 2001

TARTALOM

Köszöntés és Köszönet

Rogyásig ölellek

Pénélopé
Mintha mindörökre
Gondolatok Vízkeresztkor
Rogyásig ölellek
Csupa csók volt...
Anyák Napja után egy nappal
Kérdés Ady Endréhez
A város megbocsátott
Patkós Béla emlékére
Ikaruszhoz
A született Busó
Névnapi köszöntő
Kaposvári emlék
Márton napra
Az utolsó érintés
Levélféle Utassy Józsefhez
Teréz napra
2000. 06. 30.
Születésnapodra
A szerelem koldusa

Azt a májust sose feledd

Azt a májust sose feledd
Csak csütörtök hajnal
Őszi szenvedély
Lelkes kezdemények
Szép Kedvesem közben csak
Jókedvem eltévedt
Tavaszi kérés
Megbántottál
Tavaszsikoly
Szerelmi csapda

Profán dalok

Profán dal 45 évesen
Újmódi Körúti Hajnal
Útravaló
Profánc
Zománc

Versek részegítenek

Arad
Trianon
Virrasztva
Agárdi csendélet
Őszi vázlat
Ébredő város
Tűnődés
Pécsről Pest felé
Büszke parasztarcon
Agárdi hajnal
Versek részegítenek
Az én Tiszám...
Április
Besurranó tavasz
A rügyek mellbimbója...
Virágvasárnap
Látomás
Szél kellene

Látod Anyám

Látod Anyám
Agárdon most
Anyám óvó sóhaja
Nem harcol tovább
Az utolsó napon
Egy héttel azután
„...Karácsony elé harangozom szíveinket”
Míg élek őrzőm
Nélküled
Elanyátlanodott Karácsony
Szeretemben alutáplált
Még megvárom...
Keresem...
Fogadkoztam...
Nem tudom mondtam-e elégszer
Elfojtott fohász
Anyám sírjánál
Ima

Köszöntés és Köszönet

Ady szerint Kosztolányi amolyan irodalmi író volt. Olyan akire elsősorban az irodalomnak van szüksége. Adyt viszont akkor már saját bevallása szerint nem nagyon érdekelte az irodalom.

Férfiasan bevallom: engem sem érdekel. Tele van ugyanis irodalmi írókkal, akik a divatnak hódolva és a szakmai elit vállveregetését sóvárogva-szövegeket gyártanak csupán, ahelyett, hogy a lelkekben zajló történelem lelkiismeretes krónikásai kívánnának lenni. Az olyan költőt, aki versei révén - élni segítvén a kortársait - a humánummal vállal cinkosságot, nemcsak kinevetik, de únos-úntalan meg is alázzák.

Van, aki mégis vállalja a veszélyt. Van, aki a költői küldetést komolyan veszi és „használni” is kíván a verseivel, nem csupán „ragyogni”. Örülni kell ennek.

S ha történetesen nő az illető, kétszeres az öröm. A nők között ugyanis mindig ritka madárnak számított a közéleti érzékenységgel megvert költő. A „verselő asszonyok” általában szívesebben bolyongtak a lélek legbelsőbb tájain, mint a sáros, gázos, szmogos magyar valóságban. Az a társadalmi helyzet, amely századok során kijutott nekik, különben is befelé fordulásra készítette őket.

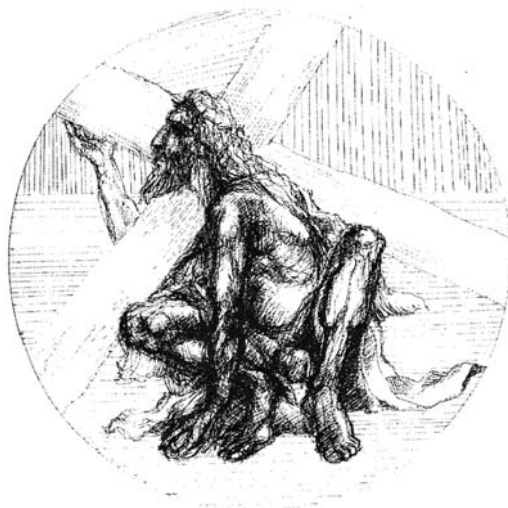
Pethes Mária verseit már akkor nagyon szerettem, amikor előszót írtam az első kötetéhez. Most viszont nemcsak szeretem a verseit, hanem világgá kiáltom a javát, ahol csak módon nyílik rá. Mert fel lehet rázni velük a közönybe zsibbadt embereket. Védőoltásként használhatók a lelki eljegesedés gyorsan terjedő kórsága ellen. Már nemcsak szívvel, hanem epével is írja a verseit.

Egyik kedvelt pályatársam szerint a szív és az epe anatómiailag nincs is távol egymástól. Így hát, ha epével írunk verset, azt is szívünk sínyli meg. Nos, Pethes Mária „epés” versei főleg a kötet első ciklusában szíven ütnek bennünket, nyelvi leleményei pedig tapsra ragadtatnak, mert telitalálat szinte valamennyi. És a finom regiszterekben sem felejtett el mesterien játszani: hogy továbbra is képes szívvel írni verset, azt leginkább a két utolsó ciklus bizonyítja.

Teljesen beérett költő már, tónusa, képi világa, verseinek „előjele” igen-igen szívem szerint való. Nemcsak tisztelő pályatársa, de lelkes olvasója is vagyok már: egyik-másik költeménye engem is megerősít konok hitemben, miszerint megőrizhetjük emberi arcunkat az eluralkodó technika és a kíméletlen racionalitás évszázadában is. Köszöntöm Pethes Máriát és új kötetét.

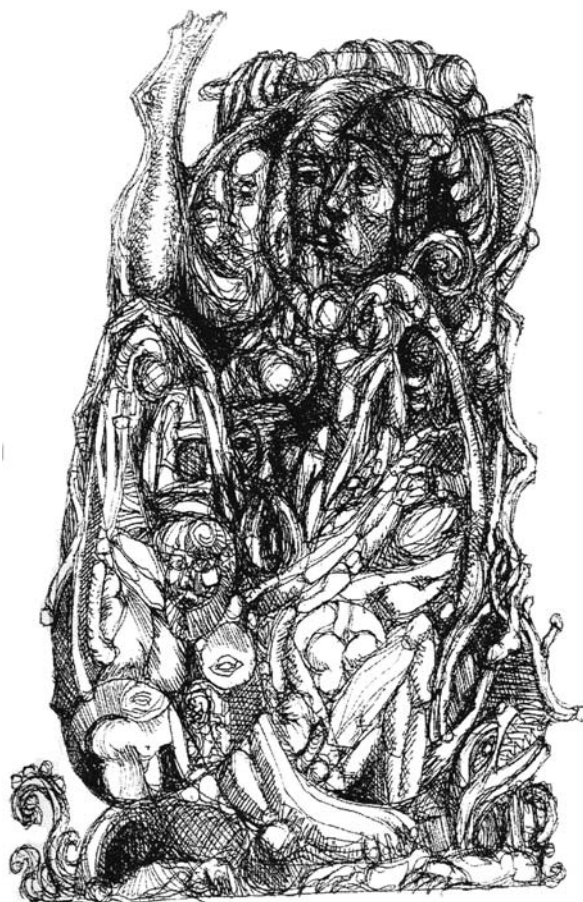
És köszönöm, hogy nem „irodalmi író”, hanem olyan szabású, mint azok, akiknek ajkán csörömpölni is merészel a szó...

Baranyai Ferenc

„Vagy szeret az ember, vagy szeretik: ezt a váltóáramot a természet kérlelhetetlen következetességgel szervezte meg. Az összhang legtökéletesebb és legszerencsésebb formája, mikor az egyik különösebb lázadozás nélkül tűri, hogy a másik szeresse.”

Márai Sándor

Rogyásig ölellek

Pénelopé

Péli Tamás festményéhez

Ha kell
20 évig várok rád
okádjon fel akár
háborgó pokol-gyomrából
Hádész vagy törjenek ellened
az összes Istenek
rettentő hatalommal
Maradj bár magadra
tudom mindenképp visszatérsz
Csak szemezz hajód vitorlájába
szótt óvó szememmel
Állandóságom sós zefíren
ringatja megfáradt lelked
Addig várlak
míg hajód életünk
viharvert szigetén kiköt
Mindketten foglyok vagyunk
széttéphetetlen szerelmünk
fűzött láncra
Magányos éjszakákon küldj
fehér galambot csőréből
csókodért szomjazó ajkamra
ontsa elhullott könnyedet
Szikkadó ölem parti fővényen
a téged fürösztő tengerre tárom
Egy cseppje érintette bőröd
s nem bánom hogy zokogva
csak így ölelhetem
merész vállalkozásban
elgyötört szerető Párom
Ha 20 évig kell várjalak
egyetlen napnak hiszem
szépnek és erősnek látlak
s magam is neked őrizem
némán mint liliom anyád
elcsitult testét halottas ágyán

2001. 02. 27.

Mintha mindörökre

Anyám születésnapjára

itt ülünk megint
végre csendben
Kis pókos házunk
teraszán a kertben
Nem nyírnak füvet
és nem brümmögnek
szerszámaikkal
dolgos szomszédaink
Itt ülünk és hallgatjuk
a rózsaszirom
halványsárga sikolyát
mielőtt lelibbenne a földre
a fáradhatatlan természet
újrakezdésébe
Fejünk fölött
az őszbe kúszó nyárban
tiszteletkört tesz
egy lankadó dongó
68 éve ülünk itt
vagy évezrede
Mintha mindég is
Mintha mindörökre
1999. szeptember 12.

Gondolatok Vízkeresztkor

József Attilának

A szeretet
félmeztelen kellékei
az ünnepen
elrongyolódott karácsonyfák
halk surrogással
dobják le tűrongyukat
A város bánatos ködben borong
Taposómalmok
a hétfőt a keddet darálják
méla szorgalommal
miközben beindul a báli szezon
Az ország becsületén
szerzett pénzen
farsangolnak A szférák
Vízkereszt van vagy amit akartok
Az adóból leírt
sutba hajított arcok és álarcok
kitágult szemmel merednek
a táncoló seregre

S akiknek nem telik kenyérre
marad a Vízkereszt
meg az örökös matatás
a zsebekben felejtett
morzsák után

1999. 01. 06.

Rogyásig ölellek
Szarvas Bélának

Az öröm tornácára hajol
Anyám lelkének Papja
Hajszolt szívében
zsoltárok zsonganak
Az ajtón
versidézettel kopog
Jöttére bensőséges fény gyúl
a galambos ablakban
Szellemé elhunyt Nagyokat igéz és
minden ízében reszket a nemzetért
Aztán megadón
Anyácskám kezére hajol
ujjait egyenként csókolja
Rogyásig ölellek súgja elmenőben
frissen vasalt fehér ingben
Illatos nyomában a nap felragyog
hihetetlen kék szeme tükreben
s Anyám könnyezve mosolyog

2000. 10. 02.

Csupa csók volt...
Ságiéknak

Csupa csók volt a nyár
ölelésbe forrt a táj
tő csókolta a kihívón elnyúló partot
szerelmes szél a pletykás lombot
csőröztek a madarak
a gerlék burukkoltak
csókolt a föld az ég
s ebben a csupa-csupa csókban
csendesén ajkadra hajoltam

2000. 08. 28.

Anyák Napja után egy nappal

Péli Hildára emlékezve

Szívemben dermedt csend
Anyák Napja után jött a hír
hogy az égben mozizol
Köréd ülnek
Fiad és Dodó
Ibolya és Bimbó
meg szeretteid
S ahogyan mi
esténként tátott szájjal
hallgattunk téged
mostantól nekik mesélsz
igaz meséket
Tejszínhab felhőpamacsok
már nem törik könyököd
mint asztalodon
ahol írtál a csipketerítő
Hét évig tanultam tőled
hogyan lehet
egy tálból mint a Sínai-mezőn
a szegényeket megvendégelő
sok éhes szájnak enni adni
Az élet apró dolgainak örülni
A legnagyobb fájdalmat túlélni
Most és mindig tanítasz
kacagtató történeteket juttatsz
eszembe nem engedsz sírni
Úgy érzem boldog vagy
nekünk ezért örülni kell
és útmutatásoddal élni
élni

2000. 05. 22.

Kérdés Ady Endréhez

*„Oh, áldott az az asszonyok között
aki verset tud írni”*

Magam boldogulásáért
hányszor hagytam
kihűlni a gondosan rakott
fészek melegét
és engedtem tévelyegni
utat kereső báránykámat
nyugtatra anyai szívemet
szokja csak szabadsága kínjait
Betűvetés mesterfoka a cél
Magányom szent kuckójában

kuporogva térdemen
gyakoroltam rímelni
szabálytalan életem hangjaira
Jár-e hát nekem az az áldás
az asszonyok között Endre
vagy elrontottam rendre
sorsom útvesztőjében
az előre kijelölt lépéseket

2000. 04. 26.

A város megbocsátott

Péli Tamáshoz

Átkod ajtócsapódás
beleremegett
repedezett világunk
és beázott hálósobámba
varázsolta
Lehel úti Műtermed faláról
a nyomor penész-grafikáit
Hrabali rángó zokogás
Halállal cigánykodás
Halovány gyertyaláng
Keserű illatba fulladó
krizantém csokor
A város már megbocsátott
szivárványt bontott
a szennyes decemberi égen

1999. 12. 29.

Patkós Béla emlékére

A Testőrség feloszlott
A játék varázsa elveszett
Tékozoltunk barátságokat
Elkótyavetyéltünk szerelmeket
Hangom megbicsaklik
képtelen kérdéseket vágok
az átkozott decemberi
égbolt arcába
Nem jön felelet
Dödögve ringatom
vigasztalatom magam
Látod Athos
hűséges Apródod most is követett
Már szilaj lovad patkolja
s égi utakon együtt rúgatjátok
le az Úristen egéről a csillagokat

1999. 12. 04.

Ikarushoz

Tenyereden sebzett madár
Szárnyát viharos éjszaka törte
torkában lüktet szédült röpte
Csőrével bőrödbe rajzolja
mennyei boldogság
hívogató magasát
Tárd ki két karod Ikarusz
hófehér tollak lepik
Száll-repülj-szállj
madár leszel ha akarod
Felejtsd a gravitációt
csak a Napot ne közelítsd
Könnyű álom ez a siklás
erdő és óceán fölött
Mélységek nem vonzanak
nem riasztanak közelgő viharok
Behunyta szemmel hegyek fölött
csak hintázz a szélben
Követ a sebzett madár
hófehér tollakat gyűjt remegve
szívbemarkoló éneke
minden este szól

2000. 05. 04.

A született Busó

***Kovács József Hontalan
Költő Barátomnak***

A Fekete Sík
megkínzott földjéből gyúrt
a Duna könnyeitől barázdált
rímmámos arcú
Hontalan Barátom szívéből
kimeredő kopjafa dárdákon
származástól független
emberi nagyságok iránt érzett
alázat hárfázik
Nem bánja ha
nem ülnek mellé
a mohácsi buszon
Szemében szellemóriások
úri huncutsága
ugyanis 51 éves
viseltes farsangi maszkja
jelként ég homlokán
így könnyedén riogatja
a tehetségteleneket
teli szájjal röhögi őket
a született Busó

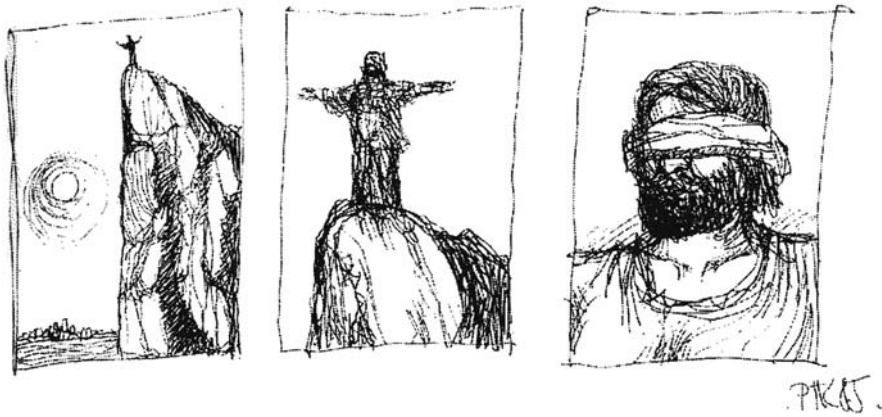
2001. 02. 04.

Névnapi köszöntő

Édes Zsókámnak

Látod névnapodra
sok mennyei Erzsébet
rázta hatalmas dunyháját
tisztító hóleplet
terítve lábad elé és
könnyűvé téve
amúgyis pille lépteid
Óriás pelyhek szálltak
fák ágain pipiskedtek
és kicsit megültek
pihenni az udvaron hagyott
barna léceivel felfelé
bámészkodó padon
A valahai Édes Zsóák
minden pelyhüket neked szitálták
és az égiek karéneke
hallottad Te is ugye
csak Téged köszöntött

1999. 11. 19.

Kaposvári emlék

Egykor az intézetben
a ma már áldott fegyelemben
titokban karomban
az éj lomhán kúszó árnyaitól rettegő
Mulasics Zsuzsikát ringattam
Riadó lelkét most
felhőpamacsok dajkálják
kedves halottaimnak énekel
de azt is olyan halkan
hogy a dél felé húzó
fecskecsapatot ne ijessze el
Naplementekor a horizonton
könyökölve nézelődik
kacagását ficánkoló levelek sodorják
Éjjel hogy nyugodt álmom legyen
örök tizennégyévesen
szememre csillagport szítál

1999. 11. 01.

Márton napra

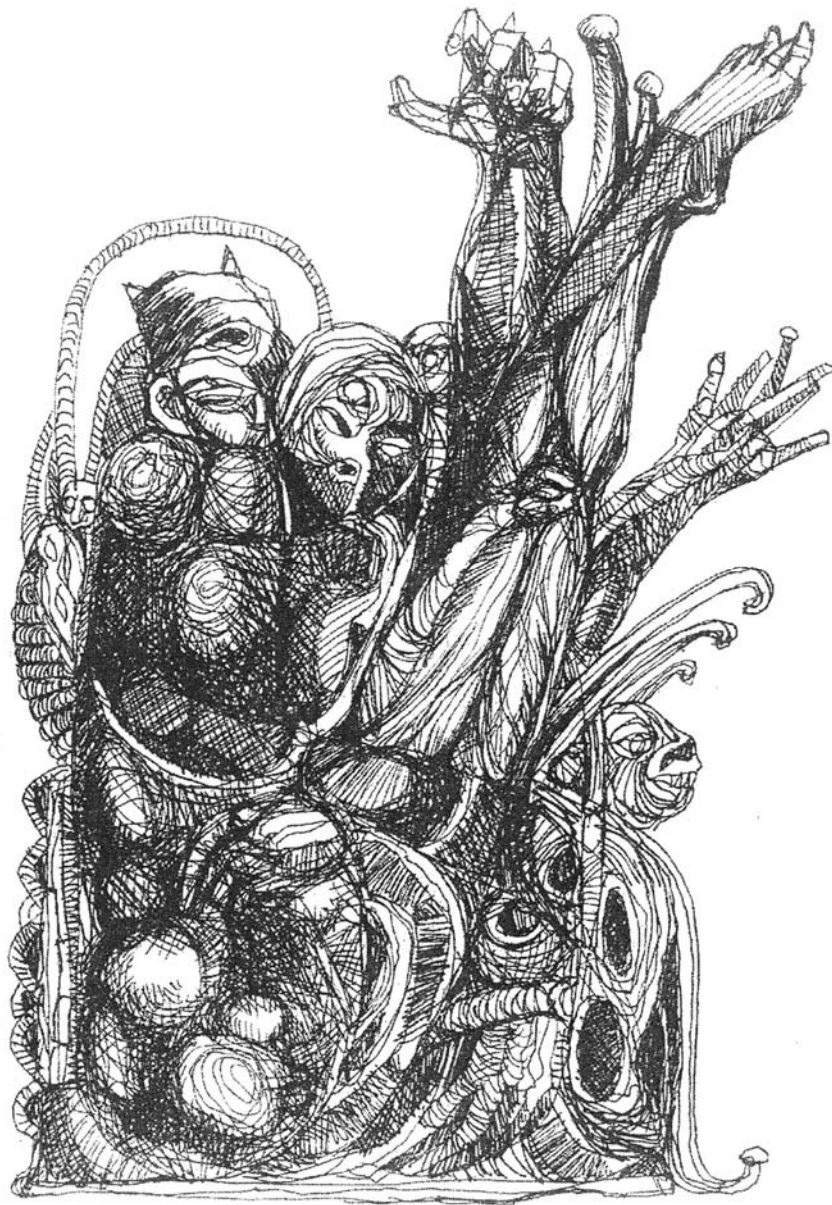
Márton napra
ludat hozott Anyám
Még langyos maradt
a leves meg a kása
Az étel illata behálózta
rámkényszerített szegénységem
szégyenlős előszobáját

1999. 11. 11.

Az utolsó érintés

Arcomba libbenő
eltévedt pillangó
a halott kedves csókja
Szivárványos szárnyán
kettétört álmok porán
az utolsó érintés nyoma

1999. 11. 09.

Levélféle Utassy Józsefhez

Kedves Dzsó

Nekem már csak
Drága Jóskám
45 éves voltál
és mi a Múteremben
mint részeg Prófétára
megittasultan néztünk rád
sírva visszhangoztuk
Istentelen imád
Versláva rengeteg
ömlött ránk tüzed
Ma éppen tíz év múltán
szunnyadó vulkán
a Rátkaiban ölelhettelek
citerázó levélkezed
tenyerembe rejtve
Arcodból átírt éjszakák
olvasólámpája harapott árkokat
A múltó idő lelopta
nyelvedről már az átkokat
Kézfogós szeretetben
Horváth Erzsikéddel
egy kiskőrösi verstúra után
emelkedett hangulatban
vitted mint győzelmi zászlót
a dedikáláshoz szerényen
nálad hagyott tollat

1999. 03. 18.

Teréz napra

Mamikának

Fájdalomszünetben
piheg a nap Nagyanyám
hófehér haján
Nefelejcskék szemében
tünékeny ifjúsága
Pincében orosz hordák
elől rejtegetett széplány
Karcsú belvárosi masamód
Kosztüm fölé hajlik
kezével arcából
kisimítja lenhaját
Most óriás dunna indul
harcba ellene
törékeny teste
belevész az ágyba
S hiába készül megadni magát
jászok ősi ereje
újra és újra
fellobbantja szemében
fiatalsága
tündöklő arany sugarát
1999. 10. 15.

2000. 06. 30.

***D'Artagnan, D'Arti, Döme, Pipi, Lele, Nagypapa, Bihari
nevekre hallgató kutyánk emlékére***

Siketnéma csönd lett
Zokszó nélkül ment el
A bárányfelhők útján csahol
Az égi kapuhoz érkezők elé
mosolyogva lohol
már nem fáj a lába
Nem fáj már semmije
Szívünkben sajog hiánya
Ő félrehajtott fejjel fülel
talán a mi autónk kanyarodik be
a végső zsákutcába hol
sokasodó szeretteinket vigyázza
A legkedvesebb lény volt
Álmunkban dajkáljuk
körme kocogását véljük hallani
de ő már egy felhőtálból lefetyel
és 14 éve alatt kódolt sok ezer
illat emlékét vitte magával

Mi zokogva mintha valami
rosszban járnánk
az éj leple alatt lopjuk be
testét végső fekhelyére
Másnap lábnymának örülünk
a tiltott helyen a virágoskertben
Apró jelek figyelmeztetnek
ha szűnni nem akaró
bánatunk enyhülne
hogya legigazabb társunkat
veszítettük el
Némán bolyongunk a lakásban
mintha valami fontos dolgunk lenne
de nem tudjuk mi
2000. 06. 30.

Születésnapodra

Sajnálom Fiam
mert nem örökölsz tőlem
vagyont értékes tárgyakat
csak az édes magyar szót
ízlelheted már
20 éve ajkodon
és a honért lüktet
ereidben gyönyörű véred
Sajnálom Fiam mert zsebedben
összenevetnek a fillérek
és nem ismerheted az ajándékozás
kedvedet kitöltő örömét sem
De kaptál szívet tőlem
érző szívet hiába rejted
póker arc mögé
Meg az ősi vagyont
a mindig újra ébredő erőt
a hétköznapi elviseléséhez
Szeresd Fiam a földet
hol drága őseink nyugszanak
őrizd álmukat békével lelkedben
és gondoskodj arról
hogya örökségedből
Tieidnek is jusson a jövőben
1999. 04. 20.

A szerelem koldusa

A szerelem koldusa vagyok
Szívem öklömnyi falára
festékszóróval fújták fel
nevüket a férfiak
Mutatók grafittik lettek
és tollpiheként távolodtak el
az idő végtelenjében
Én csak a szerelem
átmeneti szállásadója maradtam
de még mindig
szelíd erővel hiszem
hogy az élém hullajtott
kegyes morzsából egyszer
hegygörgeteg lesz

1999. 01. 24.

Azt a májust sose feledd

Azt a májust sose feledd

Anno 1993.

Azt a májust sose feledd
Lángolt a tarló testünk alatt
húsunkba égette letepert
fűszálak nyomát a nap
Hétköznapiakon lámpásként
annak a májusnak fénye
ragyogja be
félhomályban álló szobánk
Ágyunk annak az ölelésnek
ritmusára ringjon éjjel
Andalítson annak a csodás
tavaszi napnak madárdalolása
a fáradtság álmatlan álmai között
mikor a szerelem szívünkbe
messzire költözött
Ha nem emlékeznél valamire
kérdézd a fűszálakat
ölelkezésünk nyomán kihajtottak-e

2000. 05. 10.

Csak csütörtök hajnal

Liliomok bontogatják
szirmukat az udvaron
Janák úr filodendronja
álmosan lebbenti levélszárnyait
A térről olajfa parfümjét hozza a hajnal
Szomszédunk éppen másik
oldalára fordulva horkant
Amúgy minden rezzenetlen
A konyhában neszezek
lassított filmfelvételen
ébredésre várva
Összetört éjszaka langyos illata száll
Hét év kellett hogy
csendes merénylökké váljunk
Nincsenek már érzelmeket
fűtő indulatok
mosolyogva raboljuk ki
egymás hétköznapijait
Nyugodt vizeinket még

hivatalos elutazásod felborzolja
a megfelelés izgalma elsodorja
az alvás nyugalját
S hogy lehetséges kalandod elpártoljon
pizsamád is gondosan kivasalom
Arcod kezem helyett borotvahab
öleli penge simogatja
Gyermeki csodálattal lesem
nagyapám is így csinálta egykoron
egy másik csütörtök hajnalon
Illatfelhőbe burkolódzott
távolodó alakod után integetek
S te úgyis tudod hogy
sohavisszanemtérésedtől
rettegő kutyáddal
vonyítok szívemben utánad

2000. 05. 25.

Őszi szenvedély

Nyárutó pillangó vágyam
pompázatos színorgiában
tévelyegve vezeti kezem
felhevült testeden
Szemérmes paplan takar
Rádöbrentett a pillanat
Még fel sem fedeztelek
sietve bontom ki titkaid
későn nyílt szépségem
Cserbenhagyni készül
A földre sebesült levél repül
S a gyümölcserlelő napsütésben
kacagva koccannak a fűben
nekivetkőzött pajzán diók

2000. 10. 11.

Lelkes kezdemények

Lelkem éjszakai lepke
törékeny testét
lámpa fénye hívogatja
rituális áldozatra

*

Lelkem csendjében
összetört ábrándok
cserepén csikorogva
jár a magány

*

Lelkem felderengő hajnalán
harmatos fűben puhán
lépkednek
halksóhajú percek

*

Lelakott lelkemben
dobozolt emlékek
és egy falhoz
támasztott létra
Csak egy picit jó lenne
kilátni a falakon túlra

*

Anyám lelke
hófehér lilium
ring a tavon
Halványrózsaszín
szirom tenyeremre
libbenve piheg

*

Hétköznapi
félhomályában
óraketyegés
ringatja elárvult
lelkemet

*

Lelkem kriptájára
dőlve hű kutyaként őrzik
a kijáratot a bánat

Szép Kedvesem közben csak

Kedvesem szelíd hangja
helyett a szomszédból
átszűrődő vidám zsongást
hallgatom és nyálam csorgatom
egy igaz szerelemért
míg dohszagú érzelemben
élve eltemetve gubbasztok és siratom
a bájos ajkáról lehervadt mosolyt
Ő illatosan nehézkedik az ágyon
melyet átmenetileg foglal
és tudom lankadó bokraiban
megszorul a lélegzet mert
nyomorult magányomban
szívemről szívére szabálytalan
dobbanások verik
a holnapok ellopott terveit
Néma könnyeket gyömöszölök

sóhajtozó párnáim közé
Lebénult lelkem egy szerető
tekintet emléken csügg és már
nem elégszik meg hulló morzsákkal
Szép Kedvesem közben csak
dacosan nyomja az ágyat
nehogy elrepüljenek róla
életének fontos szabályai
Fogai között csikorgatja jókedvét
Még egy kis időt zsarol
és szenvtelen arccal rabol
el tőlem minden reményt

2000. 08. 21.

Jókedvem eltévedt

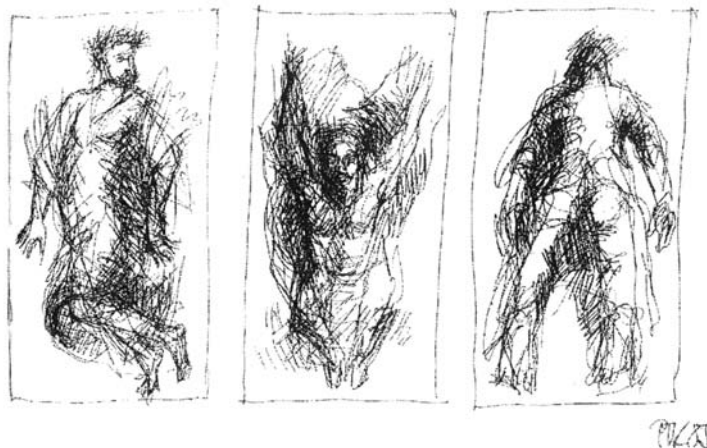
Jókedvem húsvéti bárány
eltévedt a hirtelen kiviruló mezőn
Jajveszékelő bégetése
felverte az újjáéledésbe
feledkező erdőt
Kérdezte ugyan az utat
csörgő pataktól
morzsát cipelő hangyától
nászra készülő madártól
földet törő virágtól
De csak a Kedvesem hangja
vezette vissza a
hirtelen virulásba kezdett
mezőn eltévedt jókedvemet

2000. 04. 21.

Tavaszi kérés

Szikkadó fészekben
tollászkodik
és szunnyadó lelkemre
vércseként csap le
a tavasz
Kedves ne siess el
rég várt ölelést
ajkam csókoddal becézd
leheleted tarkómon égjen
ujjad hajszálaimon zenéljen
Egyetlen menedékbe
tárt karod kapujába
vetem magam

2000. 04. 19.

Megbántottál

Úgy zuhant rám az este
mint terrortámadás miatt
leomló bérház fala
Kivert kutyaként
maradék után koslató
lelkem vinnyogva
húzta meg magát
egy poros pincezugban

1999. 09. 13.

Tavaszsikoly

Két ököllel veri ajtónk a tavasz
Engedd be zsibbadt némaságba
burkolódzott Kedvesem
Ebben a langyos közegben
rímeim elhervadnak a verssoron
Hallod mit üvöltenek minden
égi-földi frekvencián a rigók
Siralomházban zokogó
halálraítélt szerelem éledj
ismét szabad vagy ébredj
Penge vékonyra szorított
száj nyílj meg
De csak kérdőn nézel
hűséges kutyaszemekkel
Ajkadon a szavakat
büszkeség verte láncra
szíveden virít a csalódottság
jégvirága

1999. 03. 24.

Szerelmi csapda

Fekszem az ágyban
tegnapi csókod
dédelgetem a számban
és az ártatlanul halálraítélt
tehetetlen csodálkozása
ráncolja homlokom
Büntettet követsz el
mert nyelved a kimondott
szíved a kimondatlan
szavak perzselik
Kiszolgáltatottá lesz
az ki szeretni gyáva
Nem a penge vékony száj
mögé harapott szavak
a bizonytalan szerető tesz azzá
Szerelmi csapda ez
ha nem vagy bátor elfogadni
és hős viszonzni
felkínált szerelmemet

2000. 08. 02.

Profán dalok

Profán dal 45 évesen

Létköznapi álmokfutó vagyok
de nem sírástudatlan
Munkamerülés
és komorfekély gyötör
Bérelmeszedésem van és
ámítószerfüggő lettem
Békés egymás mellett félében
van hogy éhesdeden alszom
Valakitől cukorbájt örököltem
De érdekmázasságot
soha nem kötöttem
Banyaszült meztelen
mutatom fel a korpás deliktit
s majd fogatlan prókátor
koromban mondom el
hogy minden egyszerű
a vajbajutottaknak

2000. 01. 23.

Újmódi Körúti Hajnal

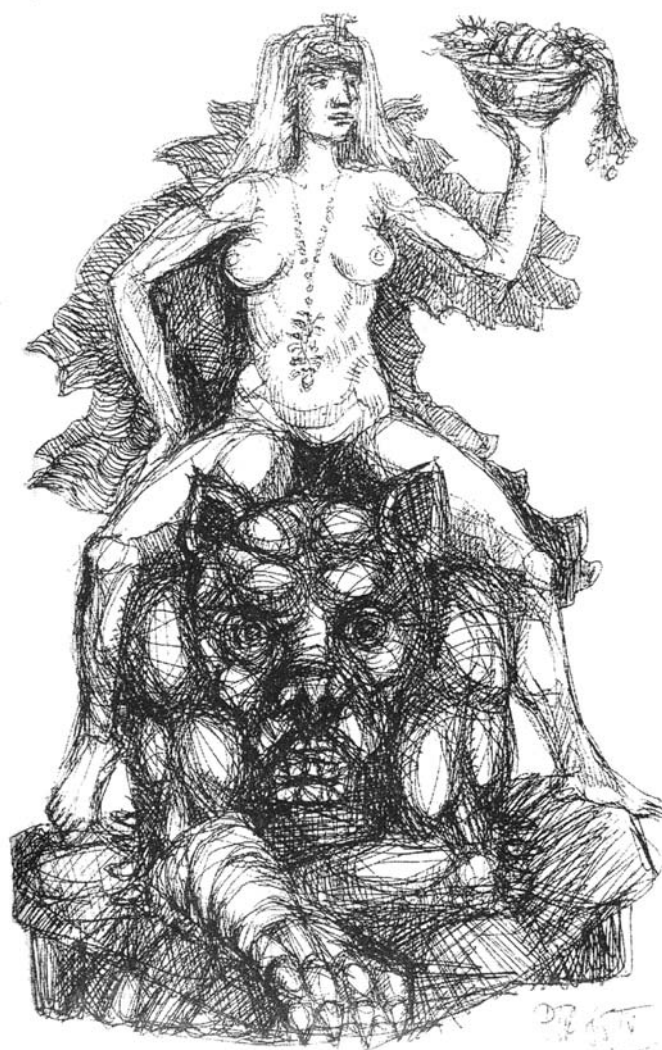
Metamorfózis a prolibuszon
Megannyi Hókefécske
arcára szelídül a hajnal
Éjjeli pillék szárnyán
lankadó hímek
szivárványos nászpora
Megállóban állva alvók
a Félapóra várnak
Prosztókoll szerint
kezdődik a nap
Az ülésen magánykodom
szemem szűkre szabom
pedig csak az ablaknak
csapódnak cégérek
amerikás fényreklámjai
s az elsuhanó kirakatban
megbámulok egy álmosan
nyújtózkodó lila nyakkendő

1999. 12. 27.

Útravaló

Lakásiszonyok dúlnak
Közszájon morog hogy akit
erősen maró flúg gyötör
és dolgafékezetlenül
családimáz építésbe fog
annak a jótéti állam
minden segítséget megad
Kamuban sült pogácsát
Komorszájszűkületet
Kényszernyögdi
Koromszakadtáig
dalolhatják a karcedzettek
Magad uram hisz másod sincsen

2000. 02. 10.

Profánc

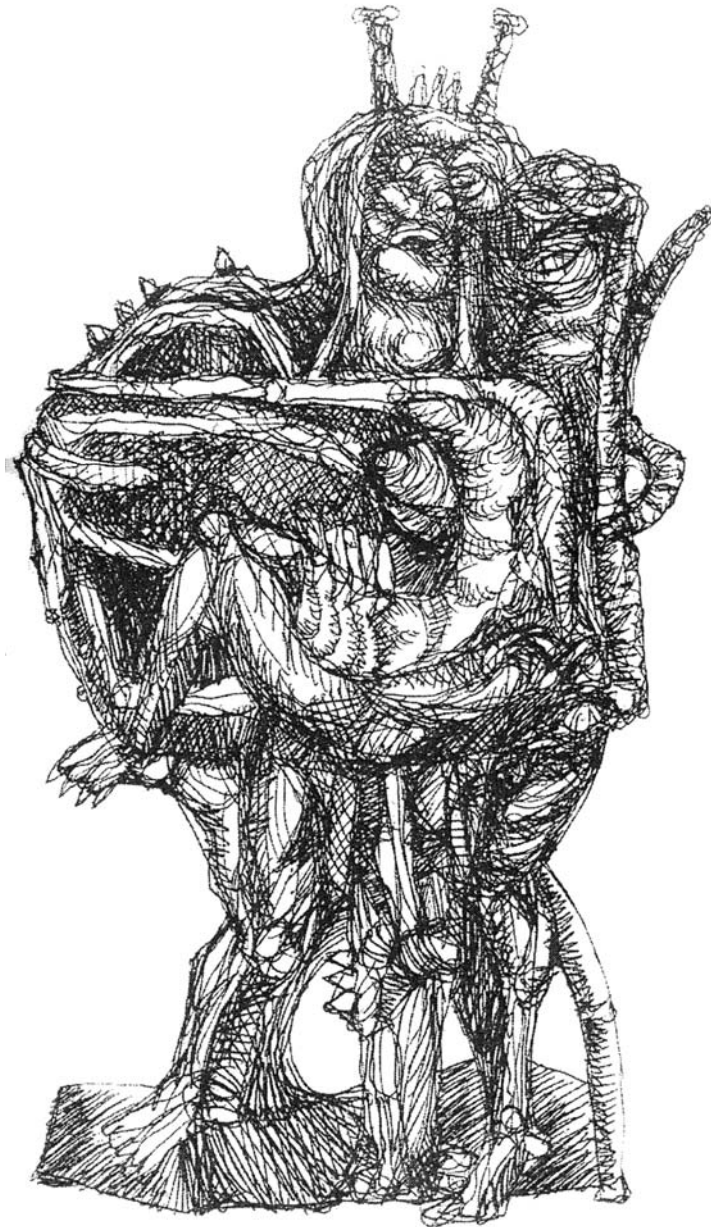
Az államháztartás
jólélő kiszolgálói kidolgozták
a legújabb kamutológiát
és létrehozták a
Félelmezésügyi Misztériumot
Karcmodoruk
munkanélküliség csökkentése
kényszernyögállományokkal
kínzultált embermaradványok
elaltatása ígérekkel
a tátongó szakadékok
elfedése kencefalogrammal
a legnagyobb közös fosztó
mestergályozása
a kihalófélben lévő hungarorizmus
óvszervatóriumi bemutatása

2000. 02. 11.

Zománc

Épnemzeti nyomorbajban
szaporodó Ciki Centerekben
koldusként királyok lehetünk
Óriási bevásárló csarnokok labirintusaiban
tologatjuk félszeg mosollyal
kosárnyi álmainkat
hogyan egyszer leszakadók
helyett felzárkózók leszünk
és megtapasztalhatjuk
az önfeledt vásárlás örömét
Addig kutyaütötten lábadozunk
Pszichoszomatikus tüneteket produkálunk
vesztett csatahősök bárgyúságával
bámulunk ki a fejünkből
pozitív életszemléletet
gyártunk magunknak
Megannyi sírástudó

2000. 06. 01.

Versek részegítenek

Arad

Tizenhárom szájról
elfúlón száll a szó
Életemet Hazámért
Életemet Magyarországért
A vesztőhelyen
puskadördülésre
szétrebbennek a galambok
Riadt szemükben fiatal életek
elhaló fénye lobog
Golyó szaggatta
selyem mellény
fekszik a tárlóban
Életemet Hazámért
lűkteti vérem a torkomban

2000. 10. 06.

Trianon

Amputált hazám testébe
fantomfájdalom hasít
Erős karja helyén
Havasok ősfái siratják
szép magyar múltjukat
Formás lába helyén
sebekkel borított
tenger zokog
Kicsik és nagyok
szabtak határokat
megcsonkított tüdejében
ritkuló lélegzetvételének
Zengjétek Csíksomlyói harangok
Zúgjátok minden porcikájában fáj
de él a törzs

2000. 07. 14.

Virrasztva

Az álmatlanság
hullámai dobálnak
mint vihart túlél
legénység nélkül maradt hajót
A sötétben
szirének éneke csábít
Odüsszeuszi kötél fűzi
az ébrenlét árbocrúdjához
ugrásra kész terveimet

2000. 08. 30.

Agárdi csendélet

Zsugorodó időben
rövidülő csontokkal
csontosodó ízületekkel
görbülök a teraszon
bámulom a rózsabimbó
készülődését
sikoltva fakadnak fel levelei
A feltámadó szél
messze sodorja róla
a bóklászó hangyát
Riadtan számolom
hány évet enged élnem
a balkáni gerle
halkan nógatom
még egyet még egyet
turbékoljon

2000. 05. 21.

Őszi vázlat

Tört szívemre
rozsdás levél billen
Közönyös küszöbömön
fázósan topog
hívatlan vendég a magány
Felhők készülődnek
elsírni sötét gyászukat
Dérrel csatázik füvek hada
kardjuk élet harmat csorbítja
Tetten ért szerető
rongyait sietve kapkodja
magára az ősz

2000. 10. 25.

Ébredő város

A sarki ivóban
magányos kocsmalovag
támaszkodik a pultra
Arcát megtörte az éjszaka
Barázdái mély sebek
múltbéli üzenetek
Kukásautók csoszognak
fulladoznak
nyelik a város mocskát
Vacsorák maradványait
hervadó ünnepek virágait
Óriás hasukban
üvegek kánonban
koccantják üres fejüket
Az utcán megfáradt
emberek vonszolják
csorba szívüket
Az ébredő városban
engem sétáltat kutyám
lépteit összekuszálta
szép kora
Százhat éve
botladozik mellettem
s úgy érzem nem jutunk sehova

2000. 05. 02.

Tűnődés

Őrzi egy csokor virág
vázámban az ünnep mosolyát
Az ablakon üveggyöngyök
pergő esőcseppek
Pedig csak én siratom
múló életemet

2000. 04. 19.

Pécsről Pest felé

Vasúti árokban
kövér kőkény
menyasszony bokrok
tömeges esketésre várnak
Mellettük titkolódzó
vőlegény akácok
sorsukba törődve állnak
Indul a szertartás
felzúg a szélorgona
a nász éjszakáján
Pogány Erdőisten
vihar ágyán rikoltva
remegő lombcombok
közé hatol

2001. 03. 24.

Büszke parasztarcon

A Bodrog valóra váltott
egy zord jóslatot
Vízözönbe fült
a szárba szökkenő kalász
tengerré vált a kiskert
kapuján tajték dörömböl
Büszke parasztarcon
könny csorog
hullámsírban nyugszik
a két kezével épített ház
De szemében szándék tüze
kezében szerszám
s az udvaron ólálkodó vízár
hátán elakadt csónakban
ring a remény

2000. 04. 06.

Agárdi hajnal

Madarak füttyülnek az éjszakának
Gyógyulnak az égen
repülőgépek karcolta sebek
Még egy utolsó kört tesznek
riadó denevérek
Anyácskám babaillatosan álmodik
nagy horgász Kedvesemnek
rekord halat
Az utca macskája topogva
dorombolva követeli a még
ki sem fogott ponty maradékát
Egyszem barackunk belepirul
szégyenteljes magányos érésébe
Margaréták mosolyogva
biztatgatják egymást szírombontásra
Ez a neszezés pityegés ébren tart
Tenni vágyás feszít
mint rigók torkát az ének
Valamiféle madaras könyv kellene
Azt a sárga hasút nem ismerem
éppen szopránszólóba kezd
virgonc dalát határozottan
koppantja le egy harkály
mint szigorú ceremóniamester
az árverésen
Milyen gazdag lettem ezen a hajnalon
Enyém lett a kelő nap aranya a lombokon
Csendes szemlélődéssel ámulok
a kert megannyi titkán

2000. 06. 22.

Versek részegítenek

Udvaron gubbasztó
szárnyszegett rigó
kortyolja elomló
könnyemet
Versek részegítenek
A fogyó hold frissen szült anya
büszke de fáradt mosollyal
bukik felhőágyba
Karomban dajkálom
becézve vigasztalom
a sötét lakásban
haldokló virágokat

2001. 02. 02.

Az én Tiszám...

Az én Tiszám szőke hajába
gyilkos hordák mérge fon liánt
Hullámos fűtjein dögök
öléből halál hömpölyög
Szétterülő partját kordába verték
elmúlás övezi okos fejét
Ősfája elhagyott fészkében
árva fióka
Emberjogi per tátogatja
éhesen csőrét s riadtan les körül
mint újszülött kit nem kívántak
kinek senki sem örül
Az én Tiszám már most temető
nemcsak mikor kivirágzik
Felette a Teremtő szeméből
könny patakzik villám cikázik

2000. 03. 05.

Április

Az utcán puha ködben
hajléktalan szél ténfereg
Fel sem ocsúdok
kezemből kilopja
a mai napot
Kabátomhoz törleszkedő
utcai muzsika könyörgő
dallama nyekereg szívemben
Ősz vagy tavasz kezd lenni
Tétováznak a madarak
menjenek-maradjanak

2000. 04. 02.

Besurranó tavasz

Orgonaillat zuhog a tájra
alkonyi csendben
pitypangvirág ejtőernyőzik
egy alvó bogárra
A besurranó tavasz
ragacsos bibéken
felejtí ujjlenyomatát
Méztől részeg méhek
lármázzák fel a kertet
a szőkevény után

2000. 03. 23.

A rügyek mellbimbója...

A rügyek mellbimbója
randevúra hegyesedik
de ázott hazánk ellen
merénylet készülődik
és a vízből
lándzsaként kimeredő
búzaszálakra lecsap a vihar
Könyörtelen zokogás rázza
a tavaszi égbolt mellkasát
Az orgonák
szomorú füzek
esőtől nehéz fejük földön hever
s illatuk a fű közt álló vízbe fül

1999. 04. 27.

Virágvasárnap

Tudom ezen az úton
hol most ünneplő tömeg
sorfala közt kocogok
riadt számaron
és éljenzők virágzó olajágot
lengetnek felém
egy hét múlva
már nem a Megváltó
csak a három közül egy leszek
Gúnyos szavakban
cafatokra ütleget ingben
háromszor esem el
a halálomat követelők köpésébe
töviskoszorúzott homlokkal
és lábam nyomában
hervadó virágok jajonganak
Tudom ez az út
a Golgotára vezet
én mégis töretlenül megyek
életem adni bűneitekért

1999. 03. 28.

Látomás

Őszbe szökő nyárban
Szivárványos színpompában
báránfelhő
hívja elő
az égre egy
hontalan nemzet
siralmas
mellkas-röntgenképét
1999. 10. 22.

Szél kellene

Szél kellene langymeleg
hogy szikkadjon
a combig vízben álló
tenyérszi haza
Ezernyi otthon
földököl
szétázott falak alá kerül
a tehetetlenül
zokogó tanya
Szekrénybe zárva
marad magára
a régen feledett harag
árva befőttes üvegbe
fulladt barack
Ajtófélfák között
egy ebéd utáni szunyókálás
békéje tétovázik
és a faluvégi pléh-Krisztus
atlantiszi álomba merül
1999. 03. 23.

Látod Anyám

Látod Anyám

Látod Anyám 46 éves lettem
és üres az asztal nincs rajta kalács
Resteltem magam
tegnap már dúdoltam egy ócska kis dalt
mintha jó kedvem volna
pedig kegyvesztett vagyok
Azt gondoltam veled haltak
meg torkomban a dalok
Kirabolt és kifosztott az élet
elvette a biztonságot és
az illatos menedéket
Látod Anyám reggel óta kínlódom
ezzel a süteménnyel
hogyan becsapjam magam
Legyen mint máskor ilyenkor
mert te hoztál minden évben
az egész metró illatos lett tőle
összefutott az utasok szájában a nyál
Te csak hoztad a fahéjas kalácsot
fagyos úton kezded melengette a tál
De nekem nem akarja megadni
ez a recept magát
Nem kerekedik belőle ki semmi
mert nem ismeri fel kezemben kezded
mert nem leli szád ízét s ruganyos karod
nem adja a rengést a tésztának
Még a tűz sem olyan mint nálad
Semmi nem lehet olyan már
Csak az idő múlása a régi
Újabb év ütését mérte rám
Hiába próbálok felnőni
nem megy
A tészta sem kel csak tétován
az is a Te varázsérintésedre vár

2001. 01. 20.

Agárdon most

Agárdon most
sárbölcső ringatja
az újszülött tavaszt
A terasz és a ház
elhagyatottan bámészkodik
csak az emlékek járnak ki be
Anyám kendője
megtépázott holló
várja soha vissza nem térő
szelíd gazdáját
Lakatlan hidegben
téglák közt perceg az idő
Szívet tépő némaságban
minden a hagyott helyén
Még sincs semmi rendjén
Az ajtón már nem nyit be soha
akinek kéznyoma és álmai
rekedtek a falak közé

2001. 02. 03.

Anyám óvó sóhaja

Körüllengő érzet
csendes fuvallat
alig érinti hajamat
Nyárfa levelei közt
kutakodó szellő
Ellobbanó a gyertyaláng
homlokomra csókot lehelő
napsugár
Ahogy egy rózsaszirm
földre libben
Oly szelíden
mint egy álombéli simogatás
gondolt rám a drága Anyám

2000. 11. 15.

Nem harcol tovább

Fekvőkocsin toltuk és
a kórház udvar huppanói
fájó testén verték
a zökkenést vissza
vérem ősi ritmusát
bolondul felgyorsítva
még most is
fülemben cseng jajszava
Rohantam mellette kezét fogtam
magamban az Úristennel civakodtam
De Ő ki küzdött egész életében
most megadón tűrte
történjék bármi
Ő már eldöntötte
nem harcol tovább

2000. 11. 27.

Az utolsó napon

Mozdulatait behatárolta
az infúziós készülék
Áttört vénájú keze rebbenése
fájdalmat ráncolt homlokára
Tántorgó szívdobbanása
verte a kórház falára
egy halandó csodálkozását
Borostyánszín szemét
megbékélés zárta
rémült álmokra
Apró neszeztől megriadva
mint űzött kicsiny állat
a nagy vadászaton
összerezzenve bújt volna el
még önmaga elől is
Akár egy lövés után
a dermedt csendben
ágya lábánál elbűvölten ültem
mekkora erők
lakják törékeny testét
Tehetatlenség taglózott le
mert nem tudtam segíteni
ez ádáz küzdelemben neki
az életéért
Szívem jégvirágos ablakán
átsejlik szelíd mosolya
És oh én ostoba megláttam

az udvaron hogy
a jajongva libegő
levelek a földre
aranyló szemfedőt
terítenek

2000. 11. 28.

Egy héttel azután

Soha nem mondja már nekem
Csurikám Madaram Gyermekem
Nem hívogat süteményének illata
sírba szállt vele
a fahéjas tekercs receptje
Akárcsak halála
csupa titok maradt az élete
Jéghideg lett öle
nem fektethetem belé fejem
anyaszagot szíva
Hajam közt nem hárfázik ujjja
Hófelhők göngyölik kacagását
hideg szelek fújják halk nótáját
mert ő beleszédült egy
ködben gomolygó örvénybe
Csak az a hajnal ne virradt volna
ránk a szörnyű hírrel
Egy zsákban listázva adták át
kis holmiját és csak az illatát
magába záró béna párnát
szoríthattam sántán verő szívemre
Jaj hogy vele zuhantam volna én is
de ő halvány mosollyal taszította el kezem
Menj a fiúk már éhesek
Siess haza Gyermekem

2000. 12. 06.

„...Karácsony elé harangozom szíveinket”

Legyen ez a nap más mint a többi
Öltöztessük fel szíveinket ünneplőbe
Gondolatainkat fogja kézen a szeretet
így talán méltók leszünk
hogy holnap újból mondjuk
Legyen ez a nap más mint a többi
És emlékezzünk a sietve angyallá vált
Édesanyákra
Ők sohasem halnak meg
Szeretetük örök
S most boldogok
mert legalább ez nap más
lett mint a többi
Kedves Barátaim nézzetek fel az égre
Ők rázogatóják törékeny kezükkel
a felhő dunyhácskát
hogy tündérszép virágot szitáljon
szívünkre a hó
2000. 12. 20.

Míg élek őrzöm

Nem a szemembe nézett
Valamit mögöttem kémlelt
Tagolatlan szavakat lehelt
vízben úszó tüdejéből
én mégis
értettem minden szavát
Míg élek őrzöm mosolyát
mely szelíd arcán
kifulladt gyertyaláng lett
ahogy egy szép álomba fordult
és az agárdi kert emlékére zárult
végleg kedves szeme
2000. 12. 26.

Nélküled

A
díszes
fa előtt
nélküled állok
csak tegezni tudlak
látod pedig sosem tettem
mielőtt angyallá lettél drága
szép Anyám de ebben a kényszerű
árvaságban csak ordítani lehet hiányod
miatt hamar felnőtt lett belőlem zaklatott
világom erdő rengetegében hátamat görbítő
gondjaimmal
magamra hagytál
drága szép Anyám

2000. 12. 19.

Elanyátlanodott Karácsony

Összekapaszkodva álltunk
Fiam Párom
meg én mint a
három betlehemi
menekült vándorok
mert magunkra hagyott
az Isten is fontosabb
dolga akadt mint
velünk törődni
Talán az angyalokat
rendezte sorba
kit jobb s kit még
jobb sorsba indítva
mi lenn a földön zokogva
vártuk hogy ránk talál
közülük egy legalább
s féltőn letörli könnyeinket
a drága Anyám

2000. 12. 27.

Szeretetben alutáplált

Szeretetben alutáplálnak
nyilvánított az orvosi felülvizsgálat
Mosolyaimat elrabolta a bánat
és összegubancolódt gyökérzetbe
csimpaszkodik didergő gyermekkorom
Lelassult életfunkcióim
közül csak tudóm és szívem
teszi automatikusan dolgát
mert tökéletesre teremtette
az embert a Mindenható

2001. 01. 02.

Még megvárom...

Még megvárom míg
leég a mai gyertyád
s aztán álomba menekítem
automatára állított életem
hogyan legalább ott érezhessem
kezed selymét-bársonyát
ebben a méltatlan
hamar rám szakadt árvaságban
Még megvárom míg
leég a mai gyertyád
mindennap égetek
egyed érted
Már 30 füstölgött el a
semmibe ahogy Te is
egy marék hamuba loptad
emlékeidet és a múltat
Szépséges Anyám

2000. 12. 28.

Keresem...

Keresem simogatásod
de a komisz szelet
nem szelídített meg
s most dühödten ökleli
megbomlott szívem
Keresem csitító suttogásod
de vérem ritmusa összezilálja
fülemben a hangokat
Keresem édes csókod

de jeges eső ver arcom
S mikor már nagyon
nem bírom nélküled
felveszem elárvult kesztyűdet
és csüggő szárnyaiba
ujjaid nyomába
préselem egy ölelésre
nyirkos kezem

2001. 01. 01.

Fogadkoztam...

Fogadkoztam hiányodtól
szenvedjek én inkább
mint te a fájdalomtól
most mégis kinnal énekellek
és lelked az enyémbe
fonva megyek
elhagyatottan tovább

2000. 12. 25.

Nem tudom mondtam-e elégszer

Nem tudom mondtam-e elégszer
mennyire szerettem
szád sarkában mosolyod nyomán
azt a kis felgyűrődött ráncot
mennyire szerettem
szemed borostyán
tüzében melengetni
hétköznapiak novemberében
átfagyott lelkem
Nem tudom mondtam-e elégszer
mennyire szerettem
elérzékenyülni veled
naplementekor kis házunk előtt ülve
szeretteinkre emlékezve
Nem tudom mondtam-e elégszer
hogyan talpad alatt a kavicsok koccanását
mennyire vártam ha kis időre el kellett válnunk
Nem is tudom volt-e időm elmondani
mennyire szerettem
fejem öledbe hajtani
mikor esténként mesélni kezdtél
és illatodtól megrészegülve
álomba merülni
Nem tudom mondtam-e azt
hogyan még szégyellni is

jó volt magam ha szelíden megszidtál
és indulatomban mint gyeplőt szokó
csikót visszafogtál
Arra sem emlékszem maradt-e időnk
hogy elmondjam mennyire árva lennék
ahogy lettem mióta hiába várom
hogy halljam talpad nyomán
a kavicsok csengését
lássam kezeden a kendő lebbenését
mert már Te is alig vártad
hogy homlokomra leheld a jelet
illatos csókodat
Nem is tudom miért mondom most mindezt
hiszen már úgyis mindegy
Nem motyogni de ordítanom kéne
bár az sem segítene
És hiába próbálják elhíttetni velem
hogy most is itt vagy és látod
megválaszolatlan kérdéseken
töprengő lányod
Az életem hiányod körül forog
mérhetetlen űrben
És nem tudom meddig láthatom
szád sarkában azt a kis mosolygó ráncot
szemedben a kedves lángot
Most még úgy látom
ha szorosan összezárom
könnyeimbe fulladt szemem
2001. 04. 15.

Elfojtott fohász

Három óra ötvenkor
Anyám mint egy tündér
lábujjával alig érintve a légáramot
végleg a novemberi ég
felhőire táncolt
Azóta minden hajnalban
szendergő szívem
sánta ütemre riad
Ez döntő dobbanás
Mellkasomban néma zokogás
ráng egy fásult érben
és fojtott fohász visszhangozza
Anyám csak ezt túléljem
2001. 01. 29.

Anyám sírjánál

Mérhetetlen bánatom
lerogy egy márványtáblánál
Anyám sírjánál zokogni sincs elég hely
Gyászos lakótelep szűk dobozában
kuporog életének maréknyi pora
Tébolyultan simogatom a betűket
ujjaim egyenként becézik őket
V I N C Z E M Á R I A
S jajongva botorkál az istenverte
évszámon tekintetem

2001. 05. 16.

Ima

Anyácskám
ki vagy a mennyekben
Szenteltessék meg a neved
Minden úgy lett
ahogyan akartad
Ha már így sietve
magunkra hagytál
óvj meg minket most már
minden bajtól
Mindennapi csókjainkkal
olvaszd fel a szótlanságot
cserepes ajkunkról
Bocsásd meg a vétkeinket
mert veszekedtünk előtted
és szabadíts meg bennünket
a hétköznapi szürke ruhájába
bújt gonosztól

2001. 01. 28.